

Persze, szokássá vált, hogy miután új, gregorián naptárunk Szilveszterkor ugrik újabb évszámra, ezért december 31-én teszünk fogadalmakat, hogy így meg úgy, és kívánjuk, hogy legyen az új év ilyen, meg olyan.

Ha azonban változtatni akarunk (netán változni), ahhoz mégiscsak jobb a Születés ünnepe. S nem kell föltétlenül fehér hótakaró, a nagyvárosban behavazott fenyőket is elég ritkán látni, a kicsi, vagy nagyobb templomok harangszava sem mindenüvé jut el a betonrengetegben.

Hacsak mi meg nem kíséreljük meghallani önmagunkban.

Annyi változás vár ránk s annyira várjuk, hogy tavaszodjék. Sőt, a lelkünk mélyén tudjuk, hogy magunknak is változnunk, változtatnunk kell. (Hacsak nem hisszük önmagunkat tökéletesnek - de az már súlyos pszichés zavart jelentene.)

Az ország népe most kissé tépett lélekkel áll a karácsonyfa alá. Tépett lélekkel sokan, családi közösségek is.

Am akármilyen fehér vagy fekete lesz is a meteorológiai értelemben vett időjárás karácsony ünnepén, a lényeg a Születés.

Valamiképpen bele lehet kapaszkodni a betlehemi jászolba, hogy a napforduló alkalmával, a Születés segítségével lelkileg tavaszabbra forduljunk, az egész nemzet, az ország és egyenként mi magunk.

Érdemes megpróbálnunk, elég sok feladat vár ránk.

Tehát legyen boldog karácsonyunk, mindannyiunknak, mert ez a Születés ünnepe, a Bizonyos Reményé, akinek a neve Jézus.

dcs

* * *

Sütő András

Advent a Hargitán

(Részlet)

RÉKA: Uram, aki fent vagy az egekben, tekints le most kegyesen a te szolgáló lányodra. Erős próbára tettél engem, ne vess újabb terhet a megkopott szívemre. Ha csodát tennél is, Uram, tudnod kell, hogy erőnket vesztettük a várakozásban. Elszoktattál minket a jótéteményeidtől, örömmel és bánattal tápláltál mindeddig. Uram, felkészületlenek vagyunk a jóra. Tedd újra képessé a szívünket az örömmel elviselésére.

BÓDI: Elviszed, Uram, rendre mind az élőket, és nagy haragodban megtetézed a büntetést. Nem lehetünk immár együtt a halottainkkal sem. Add vissza bár a halottainkat, Uram, és mi helyetted is feltámasztjuk őket a ragaszkodásunkkal. Az élőket messzire viszed, a holtakat ismeretlenségben tartod, hogy növeld ezzel is a mi magányunkat. Erdeidben meghagyod a fákat egymás mellett, és a csillagaidat sem szórod szerte, hogy ne lássák egymást. Miért éppen a mi gyermekeinket juttatod a szélfúttá bogácsok sorsára? És ha már így jársz el velünk, miért nem hagyod meg nekünk a kiáltás jogát legalább? A kiáltás hangján kellene szólnunk az elveszettekhez, Te pedig a hallgatás parancsával sújtasz bennünket. Fölibénk emeltek a Nagy Romlás hótornyait, hogy alattok a suttogásunk is félelmet keltsen a szívünkben. Azt mondod, Uram: lám, én is egyedül vagyok, mégis be szépen hallgatok. A te hatalmad, Uram, a hallgatás. Miért tévesztetted azt össze a mi kényszerűségünkkel? Szelídíts meg, Uram, a hótornyaidat! Add vissza nekünk, Uram, a kiáltás jogát, hogy felemelt hangon szólhassunk a mi gyermekeinkhez! Vedd el tőlünk, Uram, a hallgatás kötelességét. A némaság maga is hangosabb és vidámabb nálunknál a mi hegyeink között.

* * *

A Capdebo család rövid története

I. rész

A magyarországi örmények a történelmi kutatás és hagyományok szerint a középkor egyik legnagyobb metropoliszából, ANI-ból származtak. A várost az 1239-i mongol invázió csaknem teljesen elpusztította. A lakosság több irányba menekült. Külföldi szakírók említik, hogy a tömeges elvándorlásban túlnyomórészt a jómódú kereskedők és nemesek vettek részt. A hazai örmények ősei a Kaukázus és Asztrahán közötti Káspi-mélyföldön telepedtek le. Őseink itt a hagyomány szerint egy Unan nevű helységben éltek, családi nevük KRIKOR volt. (Ugyanezen törzsből származnak a Gergelyffy és a báró Kapri családok.)